

sagde før, at jeg vilde ikke føre Sagen saa vidt; men vil den høitærede Minister stille Forslag i den Retning, vil jeg modtage det med Taknemmelighed.

Klein: Den ærede Forslagsstiller vil næppe benegte, at jeg just ikke er optraadt som Forsvarer for den nuværende kriminelle Retsspleie. Jeg erkjender, at den kan have Brøst i forskjellige Retninger, og jeg har ikke lagt Skjul paa, at det var min Mening, at der var stor Opfordring til uden altsor stor Opættelse at stride til en Reform af vor kriminelle Retsspleie. Det forekommer mig imidlertid ikke, at denne Sag, som jeg kun kan kalde for en stor Sag, gavnes ved Indbringelse af et Lovforslag som det nærværende. Jeg tror, at Lovforslaget, som det foreligger, ikke i og for sig kan siges at være enten paatrængende nødvendigt eller just meget heldigt i sin Affattelse, og jeg har den Mening, at hvis det maatte kunne lykkes den ærede Forslagsstiller og Andre, som opfatte Sagen paa samme Maade som han, ved Lovforslag som det nærværende og lignende, at sætte nogle smaa høist ufyldestgjørende Lapper — om jeg saa maa sige — paa dette gamle Klædebon, vilde det kun have den uheldige Indflydelse, at det vilde være saa meget længere, inden vi komme til en virkelig Reform af vor kriminelle Retsspleie. Jeg kan ikke andet end være enig med den ærede Minister i, at det er en behønderlig Inkonsekvents, naar Forslaget giver Tiltalte og hans Defensor Ret til at foretage Skridt for at faae nye Dphsninger frem, efter at Underretsdommen er falden og Tiltalte ved den er idømt Strafsansvar, medens der efter Lovforslaget ikke tilkommer Tiltalte eller hans Defensor en lignende Ret til at foranledige nye Dphsninger, forinden Dommen er falden ved Underretten. Efter min Formening og mit Kjendskab til disse Forhold er det meget mere magtpaaliggende at faae Sagen til at ligge for saa klart som muligt, forinden Dommen affiges i første Instans. Naar Sagen først er bleven fremsat paa en skjæb Maade, og naar Underdommeren først er kommen til at se Sagen paa en forfæret Maade, naar der først er kommet til at foreligge en Tilstaaelse, som maatte er mangelfuld, er det meget vanskeligere at faae disse Skjæbheder og Urigtigheder rettede paa et senere Stadium af Sagen, end det er paa Sagens første Standpunkt, det vil sige under den første Akt af Sagen, forinden Underretsdommen er falden. Men hele den Tankegang, at give Tiltalte og — det er jo egentlig det, det kommer an paa — hans Defensor og til Gjengjæld, skjøndt rigtignok i mindre Maale-

stet, Altor den samme Ret til at tage Sagen selvstændig op, til mere eller mindre at tage en væsentlig Del af hele Undersøgelsen i deres Haand, forekommer mig ikke er vel forenelig med hele det System, som vi for Tiden have. Dette System kan være urigtigt, og det er efter min Mening ikke holdbart i Længden, men der er dog Konsekvents deri, forsaavidt som man lægger hele Undersøgelsen i Underdommerens, Forhørsdommerens Haand, det er ham, der har at sørge for alle Dphsningers Tilveiebringelse, og han maa derfor ogsaa kunne modsætte sig, at Andre gribe forstyrrende ind i denne hans Virksomhed. Det er derfor i god Konsekvents med det nuværende System, at vedkommende Defensor og Altor ikke kunne forlange Dphsninger tilveiebragte paa en vis Maade, men at man kun kan holde sig til Domstolen, der kan sige, hvorledes det skal gøres — det gælder kun de overordnede Domstole — og overlade Udførelsen deraf til Underdommeren, dette sidste dog under Forudsætning af, at der ikke er Anledning til at bestikke nogen Sættedommer. Derimod tror jeg, at det vil gribe forstyrrende ind i det nuværende System, naar man, som sagt, gjør det muligt ved Siden af Underdommeren at lade Altor og Defensor, navnlig Defensor, gribe selvstændig ind, foranledige Forhør anstillede, Thingsvidner optagne o. s. v., ganske uafhængig af, hvad Underdommeren, Forhørsdommeren maatte have gjort og anset for rigtigt at gjøre; det vilde efter min Formening lede til Konfusion, Forstyrrelse af det Hele. Det, der er det Principielle i denne Sag, er det Spørgsmaal, om det er rigtigt at lade Dommeren være den, der skal lede det hele Forhør, tilveiebringe Dphsninger o. s. v., eller om det ikke er rettigere at henlægge denne Virksomhed til Andre; men saa længe det er saaledes, som vi nu have det, hvor det er Forhørsdommeren, der har at tage hele Undersøgelsen i sin Haand, tror jeg ikke, at man gavner, men tværtimod at man skaber Sagen, naar man kommer med deslige formentlige Forbedringer som dem, dette Lovforslag gaar ud paa. — Hvad den sidste Paragraf angaar, maa jeg tilstaa, at jeg ikke rigtig har forstaaet den. Det hedder: „Underordnet Rets Dom i de i nærværende Lov omhandlede Sager kan uden Hensyn til den ikkjendte Strafs Størrelse appelleres o. s. v.“ Hvad er det for Sager, der omhandles i denne Lov, er det en særegen Slags Sager? Det har jeg ikke kunnet se. Den første Paragraf siger, at naar Noget er dømt, og Dommen indbringes til en overordnet Domstol, er man berettiget til at fremsøve nye Dphs-